

E D E B İ Y A T / H İ K Â Y E

NAHİD SIRRI ÖRİK
KİBAR FAHİŞE ZEYNEP

Fransızca aslından çeviren
Birsal Uzma

les œuvres libres

recueil littéraire mensuel ne publiant que de
l' i n é d i t

LXXV

Henri Duvernois

LE JOURNAL
D'UN PAUVRE HOMME
grande nouvelle inédite.

Nahid bey

ZEINEB LA COURTISANE
nouvelle turque inédite.

Romain Coolus

LES VACANCES DE PAQUES
comédie inédite.

Louis Durieux

LE ROI VIERGE
pages inédites.

Adolphe Falgairolle

LA DAME DE BROCARD
nouvelle inédite.

Auguste Bailly

ESTELLE,
JEUNE FILLE D'AUTREFOIS
roman inédit et complet.

ABONNEMENTS

FRANCE : Un an 62 fr. Union Postale : Un an 82 fr.
— Six mois 32 fr. — Six mois 46 fr.

A. FAYARD ET C^h, 18-20, RUE DU SAINT-GOTHARD PARIS

Kibar Fahişe Zeynep

I

Fahişe olduğundan beri ne çok beden sahip olmuştu Zeynep'in bedenine! Gece demeden gündüz demeden... hep başka başka bedenler!

Güçlü yapılarıyla ürkütücü, erkeklikleriyle etkileyici, olgun, kıllı bedenler; söylemeye bile gerek yok, tiksindirici tenleriyle tamamı Müslüman âşıklar; küçücük kalan gözlerinin çevresi derin kırışıklıklarla, yaşlılık ya da yorgunluk halkalarıyla çevrelenmiş, alını binbir parçaya yarılmış âşıklar; samimiyet anlarında kavuklarından ya da türbanlarından sıyrıp gözler önüne serdikleri, göğüs göğse girilen kavgalardan kalma eski ya da yeni yara izleriyle dolu, tamamen tıraş edilmiş, çoğunlukla biçimsiz kafalarıyla erkekler.

Bugün Zeynep'in hâkimiyetini ilan ettiği evde yaşayan yakışıklı, kibar erkekler, her türlü kadın için deli olan, daha kaba bir takım adamların arasında kalma tuzağına düşme endişesiyle tek gecelik, hatta tek saatlik aşklara cesaret etmeyi akıllarından bile geçiremezdi.

Beyaz tenli, ipek göğüslü yakışıklıların, ceylan gözlü, yakut dudaklı delikanlıların yolu düşmezdi bu eve. Bir gece olsun, onların yirmi yaşlarındaki bedenlerinin yorulmak bilmez şehvetini paylaşmanın, kollarında titremenin ilahî ve dünyevi mutluluğunu hayal bile edemezdi Zeynep...

II

Zeynep'in yaşadığı ev belki de başkent'in en büyük ve en göz kamaştırıcı randevueviydi ve ölümlerle hiçliğin birlikte hüküm sürdüğü mezarlıkların ortasında dikiliyordu.

Her yıl daha kötü, daha viran hâliyle gitgide daha da iç karartıcı bir görünüme bürünüyordu. Üstelik eve ulaşmak için, büyük servilerin hâkim gölgesinde loşlaşmış, çok uzun ve kasvetli, sessiz, tozdan gözün gözü görmediği, yapış yapış çamurla kaplı, dolambaçlı, dar bir sokakta bir saat kadar yol almak gerekiyordu.

Ne bu sokağa ne de komşu sokaklara uğrardı erdemli kadınlar. Zira damarlarında doyurulmamış yakıcı bir şehvetin dolandığı yeniçeriler ve sipahiler hiç eksik olmazdı buralardan.

Bir kadınla karşılaştıkları anda, büyük kaba elleri, görmek istedikleri yüzün yaşmağını sıyrırıverirdi aniden.

Yaşlı kadınların anlattıklarına göre, çoğunlukla başarısızlıkla sonuçlanan birkaç saniyelik bir mücadeleden sonra kışlaya doğru sürüklenirdi yollarına çıkan kadın; sonrasında günler, hatta bazen haftalar sürecek bir fahişelik hayatı başlardı...

Uçsuz bucaksız İstanbul'da, zor telaffuz edilen tuhaf bir ad taşıyan uzak bir mahallenin gizemli kıyılarında, büyük mezarlıklarla çevrelenmiş ve bu mezarlıkların, barındırdıkları sayısız ölü beden gibi sarıp sarmaladığı, hâkimiyeti altına aldığı bir ev bulunuyordu. Eşsiz mavisikle kıvrım kıvrım uzanan Boğaziçi, hayal ve huzur diyarı şefkatli Haliç, tasasızca uzanan Marmara, zirvelerinden baş döndürücü manzarlara görünen yedi tepe hayal bile edilemezdi bu diyarlarda.

Zeynep'in yaşadığı evde bir tür esaret hayatı yaşanırdı. Bir kere olsun açılmazdı evin pencereleri!

Açılmayan, asla açılmayan o pencerelerin önündeki, içerdekilerin görüşünü engelleyen kafeslerse, benzerlerinin hepsinden, hapishane parmaklıklarından bile kalındı! Bu kafesler açılmış olsa, dinmek bilmeyen bir uğultunun eşlik ettiği ve rüzgârın etkisiyle acı dolu çatırtılar çıkaran devasa hayaletleri andıran kara servilerden başka bir şey görünmeyecekti zaten.

Gölgeler ve efkârla dolu sokağı takip eden erkeklerin hepsi Zeynep'in yaşadığı eve giderdi. Kimisi bir saat kalırdı, kimisi bütün gece. Yalnızca zenginler çağırabilirdi Zeynep'i. Diğerleri, müşterilerin her zaman onlara övgüler yağdıran, tatlı yüzünü gördüğü, aslında asık suratlı, katı ve cimri bir tombul zenci olan Bengüsefa Kadın'ın hâkimiyeti altında yaşayan öteki sekiz kızıdan birini seçerdi. Bengüsefa Kadın'ın evi uzunca bir zamandır herkes tarafından bilinir, beğenilir, tavsiye edilir olmuştu.

Zeynep dışında Binnaz, Fatma, Zehra, Yakut, Havva, Sıdika, Pembe ve Halime'yi ustalık ve kurnazlıkla idare ediyordu.

III

Zeynep, Bengüsefa Kadın'ın evinde yaşamaya başlayalı tam iki yıl olmuştu. Dokuz kızın en genci değildi. Omuzları, gerdanı ve göğüsleri, Sıdika ve Zehra'nunkiler gibi, ihtiyar erkeklere hovardalıklarının yakın zaferi hakkında ipuçları vererek çılgına çeviren zayıf ve kırılgan hatlara sahip sayılmazdı.

Ama yine de, içlerinden en güzeli olduğuna şüphe yoktu.

Bir zenci kadının randevuevinde, bir vezirin konağında ya da bir sultanın sarayında, nerede olsa durum değişmezdi!

Bedeninin beyazlığı, bacaklarının kavisleri, geniş göğsündeki, baştan çıkmış âşıkların aralarında kendinden geçtiği sıkı ve ayırık memeleri herhangi bir rakip, bıkkınlık ya da unutulma endişesine mahal vermiyordu!

Yumuşak bir zarafeti yansıtan boynunun üzerindeki oval yüzünde her daim kıpkırmızı dudakları, pembe yanakları göz alıyordu.

Koyu lacivert renkli iri gözleri, dipsiz ve anlaşılmaz ifadesiyle hayatta kimsenin büyüsunü bozamayacağı iki tılsımı andırıyordu.

Altın rengi saçlar sırtını, hayal edilebilecek en görkemli Hint şalıyla örtüyordu.

Hâlinde tavrında bir sultanın ihtişamı göze çarpıyordu. Güldüğünde, hiçbir prensesin sahip olamadığı güzellikte bir inci dizisi seriliyordu gözler önüne.

Zeynep'in âşıkları ondan ihtimam gördükleri odadan ayrılır ayrılmaz Bengüsefa'ya gidip ondan söz etme ihtiyacı hissediyordu. Bedeninin güzelliğini şairane sözlerle övüyor, mucizevi güzelliğini ayrıntılarla tasvir ediyorlardı. Parıldayan gözler, titreyen ellerle, ürpertiler içinde, âdeta çıldırılmış gibi anlatıyorlardı Zeynep'i. Ateşi bir türlü düşmeyen hasta misali, hissettikleri şehvetin etkisinden kurtulmayı başaramıyorlardı. Saçlarının rengi, teni, bedeninin zarafeti büyü-lüyordu her birini.

“Bir Türk fukarasının kızında bu boy, böyle renk! Olmaz şeri, olmaz şeri!.. Muhakkaktır ki anası bir saraylı ola!”

Zenci kadınsa hamallarını andıran omuzlarını silkererek cevap veriyordu her seferinde. “Allah'ın neyi niye yaptığı bilinir mi aslanım? Pezevenğin tekinin kızı da olsa

Allah onu Çerkezistan'ın bugüne kadar sattığı en güzel köle olarak yaratmış!”

Ardından bir kez daha Zeynep'in çocukluğunu, dünyaya geldiği pislik yuvasını, annesiyle babasının namussuzluklarını anlatmaya koyuluyordu. Bir sürü imalarda bulunarak, kendi aşağılık tahminlerini ekleyerek anlattıkça anlatıyor, nihayet sesindeki o meleksi yumuşaklık yok olacak kadar kendini kaptırıyor, edebini bir kenara bırakıyor, neredeyse nefesi kesilerek tamamlıyordu öyküsünü.

“Türk kızı, Türk kızı!” diye tekrarlıyordu burun kıvrarak.

Onu nasıl bir sefalet ve nasıl bir bahtsızlığın içinden kurtardığını eklemeyi de ihmal etmiyordu!

Bengüsefa Kadın aslında, ekmeklerini bedenlerinin başkalarına verdiği hazdan kazanmak zorunda olan bu yaratıkları hem hor görüyor hem de eziyordu. Ona göre bu kadınlar öylesine aptal ve bayağıydı ki, para kazanmak için bedenlerini kendi adına kullanmaktan çekinmiyordu. Bir lokma ekmek uğruna, en ufak bir isyan emaresi bile göstermeden aptalca mahvediyorlardı bedenlerini. Aslında Bengüsefa Kadın bu ekmeğin bile hesabını yapacaktı ama fahişelerin biraz etine buduna olması gerekiyordu. Müşteriler hafif tombul ya da en azından biraz dolgun olmalarını istiyordu.

Zeynep'e karşıysa aşağılamadan çok, yoğun, hatta neredeyse canını yakan bir nefret hissediyordu. Coşkuyla sıralanan bu övgüler onu rahatsız ediyor ve kızı karalamaya çalışmasına neden oluyordu.

Zeynep, şefkatli kollarına sığınmış diğer kızlar gibi değildi. Zeynep'in kendine özgü istekleri ve kaprisleri vardı. Zaman zaman küstahlaşır, asileşirdi. Hatta alacağı pay için kavga çıkardığı bile olurdu. Bazen rakibesi Hesna'nın evine

gideceğini ya da kapatması olmasını isteyen, kendisine yeni bir ev, sayamayacağı kadar mücevher, hem beyaz hem zenci köleler vadeden bir beyefendinin teklifini kabul edeceğini söyleme cesaretini bile gösterirdi. Ve her seferinde “zenci” kelimesinin üzerine basmayı ihmal etmezdi.